

(Блиц, 14.12.2009)

Главна журка у Београду била је протекле недеље на оснивачком конгресу партије Расима Љајића, још једне са социјалдемократским предзнаком. Нису изгледа дошли само радикални радикали, односно СРС, али они су ових дана у таквој кондицији да уопште слабо излазе.

Висока посланства окупила су се у „Сава центру” да говоре мање-више о ономе што сами слабо раде, па им је Расим Љајић, тренутно једини препознатљиви знак партије у настајању, одлична прилика да проговоре коју о ономе што их се иначе слабо тиче.

Иконописали су Расима као новоизабраног патријарха пожељног српског политичког говора и деловања: толеранција, јединство, брига за ближње... несебичност, осећајност, циљ и примерена средства. Као да су истицањем толиких врлина хтели да прикрију сопствене мане.

С друге стране, у Србији има повише социјалдемократских странака, укључујући ту и оне којима то не пише на фирми, али се диче таквим програмским циљевима, а не бих рекао да та врста цвећа нешто успева у српској башти очерупаној транзиционим и другим мукама.

Понет приликом да најзад поново говори пред скупом од више хиљада људи, суштини се највише приближио Вук Драшковић који је, малтене, на лицу места, смислио изборни слоган новформиране Социјалдемократске странке Србије (СДСС) - „Расиме, спаси ме”.

Вук је говорио о томе да се Расим Љајић увек појављује у стварима које су тешке и где се лакше губе него што се добијају изборни поени: од протеста незадовољних радника до координирања Младићевог хапшења. Још да се сетио функције у Управном одбору

Фудбалског клуба Партизан била би нацртана потпуна мапа минског поља по коме се креће министар Љајић.

Објективно, шансе нове странке да направи неки добар изборни резултат, у смислу броја освојених гласова, нису велике и рекао бих да су свакако у овом тренутку испод цензуса. Али, потенцијал Расима Љајића је огроман за било коју врсту предизборне коалиционе математике. Тај човек, Расим Љајић, помало је све што они нису. Можда су радикали били најискренији. Они то и не желе да буду.

Када га је недељник „Време” пре пет година прогласио за личност године, Љајић је у интервјуу рекао: „Све што немају где, све су људска права - и реадмисије су људска права, и екстрадиције и трансфер осуђених лица...” И тако то увале њему.

Шта се од тада променило?